

tím znemožněno také nss-u přezkoumání nař. rozhodnutí, neboť týž může za podklad svého rozhodování vzít jen to, co bylo jako rozhodnutí straně sděleno.

Trpí tedy nař. rozhodnutí podstatnou vadou, pro kterou je bylo dle Šu 6 zák. o ss zrušiti.

Č. 2159.

Kinematografy. — Řízení před nss-em. — Administrativní řízení. I. Na udělení licence pro představení kinematografická není nároku. — II. Nemá-li strana vůbec právního nároku na žádané jí povolení, jest stížnost do výroku, kterým povolení to bylo odepřeno, bezdůvodná bez ohledu na důvody, o které úřad svoje rozhodnutí opřel, a není vadou řízení, nekonal-li úřad šetření ve směru stranou vytýkaném.

(Nález ze dne 29. března 1923 č. 5179).

Prejudikatura: Boh. 482 adm. a j.

Věc: Zdeněk K. ve V. (adv. Dr. Ant. Kusý z Prahy) proti ministerstvu vnitra o licenci kinematografickou.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo pořadem instančním potvrzeno rozhodnutí zsp-é v Praze ze 17. září 1921, jímž nebylo vyhověno žádosti st-lově za licenci k pořádání kinematografických představení v domě čp. — — z toho důvodu, že toho času se udělují kinematografické licence pouze korporacím sloužícím účelům všeužitečným a nikoli jednotlivcům.

Stížnost na toto rozhodnutí pro vady řízení a nezákonnost podanou neshledal nss důvodnou vzhledem k úvahám, jež podrobně byly rozvedeny v nálezu Boh. 482 adm., k němuž se tu po rozumu § 44 jedn. řádu pro ss odkazuje.

Jak v nálezu tom bylo vyloženo a odůvodněno, nepřiznává právní řád nijakého subjektivního nároku na udělení povolení k pořádání veřejných představení vůbec a zásada tato, projevená ve starších normách zákonných, zejména v dekretu dv. kanc. z 6. ledna 1836 č. 5 sb. z. pol., jakož i v nejvyšším rozhodnutí z 14. září 1852, vyhlášeném min. nařízením z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. (přil. C § 14), nebyla podle názoru soudu, pokud jde o představení kinematografická, nikterak modifikována min. nařízením z 18. září 1912 č. 191 ř. z. Jest tedy také udílení licencí pro takováto představení ponecháno zcela volnému uvážení příslušných úřadů, jež omezeno jest jen v tom směru, že některým osobám licence udělena býti nesmí; ani v nař. z roku 1912 neshledal sou nijakého ustanovení, z něhož by bylo možno vyvozovati nárok na udělení licence nové nebo na předložení licence dosavadní.

Nemohl proto ani nař. rozhodnutím býti porušen nějaký subjektivní nárok st-lův. Pak jest ovšem nerozhodno, jakým způsobem úřad odepření licence odůvodnil, a není tudíž třeba zabývat se vývody stížnosti, jež se týkají tohoto odůvodnění.

Následkem toho není také vadou řízení, nekonal-li žal. úřad šetření o dosavadním životě a o majetkových poměrech st-le, jakož i o jeho spolehlivosti a odborné kvalifikaci.

Č. 2160.

Nemocenské pojišťování děln.: * Nárok založený podle zákona nemocenského z 30. března 1886 č. 33 ř. z. nemůže být dotčen dobrovolným pojištěním podle min. nař. z 1. května 1916 č. 124 ř. z. Toto poslední nabývá účinnosti teprve po uplynutí lhůty dle § 13, odst. 3 nemoc. zákona.

(Nález ze dne 29. března 1923 č. 5265.)

Věc: Okresní nemocenská pokladna v T.-Š. proti ministerstvu sociální péče (min. místotaj. Dr. Tučný) stran úhrady léčebného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím min. soc. péče z 2. prosince 1921 bylo v pořadí instančním ve sporu všeobecné veřejné nemocnice v T.-Š. s okresní nemocenskou pokladnou v T.-Š. vysloveno, že pokladna tato dle § 8, odst. 3. nem. zákona jest povinna nahraditi útraty této nemocnici vzešlé ošetřováním Aloisie S. v době od 19. května do 17. července 1917 za 28 dnů obnosem 117 K 60 h, poněvadž dle vykonaného šetření byla jmenovaná jako dělnice zaměstnána až do 30. dubna 1917 u firmy J. V. St. v T. a byla členkou uvedené pokladny. Ježto v 6nedělní době ochranné onemocněla a po svém vystoupení z uvedeného zaměstnání jinde nepracovala, měla v době vstupu do nemocnice nárok na dávky pokladniční. Zároveň vysloveno, že okolnost pokladnou namítaná, že ošetřovaná byla od 1. května 1917 pouze v dílčím pojištění, nemá významu.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí okr. nem. pokladnou v T.-Š. podané uvážil nss toto:

Okr. nem. pokladna vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, namítajíc, že Aloisie S. od 1. května 1917 na základě dílčího pojištění zavedeného dle nař. min. vnitra ve shodě s min. obchodu ze dne 1. května 1916 č. 129 ř. z. vůči pokladně měla pouze nárok na dávky označené v §u 6 č. 1 nem. zákona a na pohřebné. Nss nemohl tuto námitku uznati důvodnou, vycházejí z právního nározu, že nem. zákon poskytuje osobám nem. pojištění podrobeným určité zákonité dávky a zachovává té které osobě právní nárok na plné dávky dle §u 6 č. 1 a 2 i tenkrát, byla-li dotčená osoba na základě cit. nařízení u příslušné pokladny dobrovolně pojištěna a že toto dobrovolné pojištění účinkuje dle svého účelu teprve po uplynutí ochranné lhůty stanovené dle §u 13 č. 3, neboť cit. nařízení neruší nabytá práva pojištěných, účelem jeho jest, aby dělníkům, — kteří pozbyli výdělků, — byla poskytnuta možnost dobrovolného pojištění pro dobu, kdy povinné pojištění již nepůsobí. Z tohoto právního stavu a z nesporné skutkové podstaty, že vstup Aloisie S. do veřejné okr. nemocnice se stal dne 19. května 1917, tudíž v do-